

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně: **K. T**, nar., bytem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4 (dříve Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie se sídlem Olšanská 2, Praha 3) v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 24.2.2009 čj: CPR-17390/ČJ-2009-9CPR-231

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 24.2.2009 čj: CPR-17390/ČJ-2009-9CPR-231 s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení .

II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 24.2.2009 čj: CPR-17390/ČJ-2009-9CPR-231, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby

cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 18.11.2009 čj: CPPH-089282/ČJ-2009-60, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Žalobkyně v podané žalobě namítla, že nebyl zjištěn skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, nesprávně bylo aplikováno ustanovení § 47 odst. 1 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). Poukázala na to, že neměla možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí a na formální vady rozhodnutí. Pokud jde o skutkové okolnosti namítala, že v případě pochybností o zdravotním stavu žalobkyně, měl správní orgán možnost provést důkaz svědeckou výpovědí osob, které byly s jejím zdravotním stavem seznámeny, popř. si vyžádat další zdravotnickou dokumentaci. Žalobkyně uvedla, že na území České republiky pobývá již od roku 2005, je si vědoma své povinnosti podat žádost o prodloužení povolení k pobytu nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti předchozího povolení. Toho si byla vědoma i v září roku 2009. Její zdravotní stav však byl od 4.9.2009 natolik vážný, že nebyla schopna žádost o prodloužení povolení podat. Nevěděla o možnosti podat žádost poštou, o to se dozvěděla až z napadeného rozhodnutí. Stejně však neměla u sebe požadovaný formulář, nebyla schopna dostavit se k osobnímu podání žádosti, neboť byla obeznámena s dlouhými čekacími lhůtami, nebyla schopna opatřit si ani příslušné doklady. Dočasně se zdravotní stav zlepšil 14.9.2010, kdy navštívila ošetřujícího lékaře, až tento den odpadly důvody na její vůli nezávislé, zlepšený zdravotní stav dovolil získat potřebná potvrzení a následující den se dostavit na inspektorát k podání žádosti. Jestliže v odvolacím řízení nepředložila lékařskou zprávu o vyšetření ze dne 14.9.2009, jde o opomenutí, pokud by tím byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, toto opomenutí by zjistila a napravila. Pokud je v napadeném rozhodnutí poukazováno na to, že nedoložila, že byla od 4.9.2009 do 19.10.2009 v pracovní neschopnosti, uvedla, že v té době žádný pracovní poměr neměla. Zdravotní potíže žalobkyně přetrvávaly, v prosinci si zdravotní stav vyžádal hospitalizaci a následný operační zákrok. Z důvodu uvedených v podané žalobě navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. K žalobě žalobkyně předložila doklady o vyšetření u lékaře ze dne 4.9.2009, 7.9.2009, 14.9.2009, 19.10.2009 a 31.12.2009. Současně předložila propouštěcí zprávu, která byla vystavena Všeobecnou fakultní nemocí v Praze 18.12.2009, kontrolní zprávy ze dne 28.12.2009 a 4.1.2010.

Policie České republiky, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké Policie (dále též žalovaný správní orgán), ve vyjádření k podané žalobě uvedla, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty, konstatoval údaje uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že z dokladů, žalobkyní předložených nelze dovodit, že by byly splněny podmínky pro to, aby byla žalobkyně oprávněna podat žádost poté, kdy zákonem stanovená lhůta uplynula, důvody opožděného podání žádosti se zdají být účelové. K námitce, že nebyla žalobkyně seznámena s podklady rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že tato povinnost platí v případě, kdy je vydáváno rozhodnutí, nikoliv usnesení. V případě zastavení řízení se neprovádí dokazování, je rozhodováno na základě skutečností, které sám účastník doložil. Z ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu pak vyplývá, že k novým návrhům lze přihlédnout jen tehdy, jde-li o skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Navrhla zamítnutí podané žaloby.

Je nutno konstatovat, že žaloba byla podána proti Policii České republiky, Službě cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie, tedy proti správnímu orgánu, do jehož kompetence spadalo do dne 31.12.2010 rozhodování v této věci. Tato pravomoc přešla s účinností zákona č. 427/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 326/1999 Sb. na

Ministerstvo vnitra. Současně byla zřízena Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jako organizační součást ministerstva s tím, že tato komise je nadřízeným správním orgánem ve věcech, v nichž rozhoduje ministerstvo v prvním stupni. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla kompetence původně žalovaného správního orgánu na Ministerstvo vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, považoval soud za žalovaný správní orgán Ministerstvo vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s rozhodnutím bez jednání výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s takovým rozhodnutím souhlasí.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobkyně podala dne 15.9.2009 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu za účelem studia. Současně požádala o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti, kvůli nemoci nemohla žádost podat dříve.

Ve spise je založen doklad o vyšetření žalobkyně dne 4.9.2009, záznam o kontrolním vyšetření ze dne 7.9.2009 a 19.10.2009. Výzvou ze dne 14.10.2009 prvostupňový správní orgán vyzval žalobkyni, aby předložila potvrzení o studiu na školní rok 2009/2010, doklad o zdravotním pojištění. Současně byla žalobkyně vyzvána, aby doložila důvody pozdního podání žádosti, když v žádosti ze dne 15.9.2009 byla doložena lékařská zpráva, v níž není ukončení nemoci zaznamenáno. Žalobkyně byla vyzvána, aby doložila lékařskou zprávu s ukončením nemoci.

Usnesením Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 18.11.2009 čj: CPPH-089282/CI-2009-60 (dále „usnesení ze dne 18.11.2009“) bylo řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky s odkazem na ustanovení § 169 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. zastaveno. V odůvodnění prvostupňový správní orgán odkázal na znění ustanovení § 169 odst. 7 písm. d) a § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., poukázal na to, že žalobkyni lhůta k podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu uplynula dne 8.9.2009. Žádost byla podána dne 15.9.2009, téhož dne byla podána žádost o prominutí zmeškání lhůty, což bylo v době nemoci žadatelky (nemocná od 4.9.2009 do 19.10.2009) a není důvod se domnívat, že nebylo možno žádost podat poslední možný den pro podání žádosti v řádném termínu. Žádost mohla být podána i zmocněncem i bez náležitostí s tím, že v takovém případě by správní orgán vyzval žadatelku k odstranění vad podání se stanovením lhůty pro jejich odstranění.

Proti uvedenému usnesení podala žalobkyně odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání se zamítá a usnesení ze dne 18.11.2009 se potvrzuje. V odůvodnění odvolací orgán zkonstatoval dosavadní průběh správního řízení, poukázal na ustanovení § 47 odst. 1 ve spojení s § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., konstatoval, že žádost měla být podána do 8.9.2009, žádost však byla podána až dne 15.9.2009. K odvolání, ve kterém žalobkyně uvedla, že dne 14.9.2009 se dostavila na kontrolu k ošetřujícímu lékaři, který konstatoval, že již není nutný absolutní klid na lůžku, odvolací orgán uvedl, že z lékařských potvrzení, které byly doloženy při podání žádosti dne

15.9.2009 a dne 26.11.2009, žalobkyně předložila doklady o tom, že se k lékaři dostavila dne 4.9.2009, dne 7.9.2009, kdy bylo doporučeno objednat se na vyšetření na den 24.9.2009 a pak dne 19.10.2009, kdy bylo opět doporučeno dietní opatření. Z žádných lékařských potvrzení nevyplývá, že by žadatelka byla dne 14.9.2009 na lékařském vyšetření, nevyplývá z nich, že byla v době od 4.9.2009 do 19.10.2009 upoutána na lůžko, popř. v pracovní neschopnosti. Jestliže žadatelce zdravotní stav dovolil cestovat vzdálenost od místa bydliště k ošetřujícímu lékaři, pak mohla i cestou podat žádost buď osobně nebo poštou. Navíc žadatelka doložila potvrzení o studiu ze dne 21.10.2009, potvrzení o zdravotním pojištění ze dne 14.9.2009 a potvrzení o ubytování ze dne 14.9.2009, tato potvrzení jsou tedy z doby, kdy již skončila lhůta k podání žádosti. Z výše uvedených důvodů se zdají být žadatelkou uvedená tvrzení v odvolání účelová. I kdyby uznal uváděné důvody opožděného podání na její vůli nezávislé, žádost by nebyla podána do tří pracovních dnů po zániku těchto důvodů.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

V dané věci je nesporné, že žalobkyně podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu po uplynutí zákonem stanovené lhůty, která je upravena v ustanovení § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 tak, že žádost musí být podána nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti povolení k pobytu. Tato lhůta v případě žalobkyně uplynula dnem 8.9.2009, žádost byla podána dne 15.9.2009. Z ustanovení § 47 odst. 1 věty druhé uvedeného zákona vyplývá, že v případě, že podání žádosti ve lhůtě stanovené zákonem zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do tří pracovních dnů po zániku těchto důvodů.

Žalobkyně v podané žalobě namítala nedostatečně zjištěný stav věci s tím, že v případě pochybností o jejím zdravotním stavu, mohl správní orgán doplnit dokazování buď svědeckou výpovědí nebo vyžádáním si zdravotnické dokumentace. Tuto námitku soud shledal důvodnou. Z obsahu spisového materiálu lze dovodit, že problémy se zdravotním stavem žalobkyně byly správním orgánem akceptovány jako skutečnosti, resp. důvody na vůli žalobkyně nezávislé ve smyslu § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Za této situace pak bylo na místě jednoznačně objasnit, kdy tyto důvody odpadly a kdy tedy započala běžet třídní lhůta pro podání žádosti o vydání povolení podle věty druhé ustanovení § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně byla dne 14.10.2009 vyzvána k odstranění vad podané žádosti, mimo jiné byla vyzvána k tomu, aby doložila lékařskou zprávu s ukončením nemoci. Ze spisu nelze zjistit jaké doklady žalobkyně k této výzvě předložila, ve správním spise je založena zpráva o vyšetření ze dne 4.9.2009, ze dne 7.9.2009 a ze dne 19.10.2009.

Prvostupňový správní orgán následně vydal usnesení o zastavení řízení s odůvodněním, že žadatelka podala žádost o prodloužení platnosti pobytu v době nemoci, nemocná byla od 4.9.2009 do 19.10.2009, není důvod se domnívat, že tak nemohla učinit i poslední možný den pro podání žádosti v řádném termínu 8.9.2009. Tato úvaha však nemá oporu v obsahu spisového materiálu, čehož si byl zřejmě vědom i prvostupňový správní orgán, když svůj závěr odůvodnil pouhou domněnkou o tom, že „není důvod se domnívat, že to nebylo možné i poslední možný den pro podání žádosti“. Jestliže žalobkyně doložila, že byla nemocná v době od 4.9.2009 do 19.10.2009 a žádost o prodloužení platnosti pobytu podala dne 15.9.2009, bylo na místě doplnění dokazování o zjištění, jaký byl faktický zdravotní stav žalobkyně, když v průběhu nemoci žádost podala a bylo na místě zjistit skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že žádost byla podána do tří pracovních dnů poté, kdy odpadl důvod - zlepšil se zdravotní stav -, v jehož důsledku nebyla zákonem

stanovená lhůta dodržena. Je zřejmé, že se prvostupňový správní orgán omezil pouze na formální zjištění délky trvání nemoci, aniž by se, právě s přihlédnutím k tomu, že žádost byla v průběhu nemoci podána, zabýval konkrétními skutkovými okolnostmi. Žalovaný správní orgán v rámci odvolacího řízení nápravu neučinil.

Žalobkyně dále namítala, že neměla možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí. Tuto námitku soud shledal rovněž důvodnou. Nelze souhlasit se stanoviskem žalovaného, které uvedl ve vyjádření k podané žalobě, že v případě, kdy je rozhodováno formou usnesení, není správní orgán povinen umožnit účastníkovi řízení, aby se vyjádřil k podkladům usnesení. Usnesení jako nový typ rozhodnutí bylo do správního řádu z roku 2004 začleněno po vzoru ostatních procesních předpisů s tím, že jde o rozhodnutí, kterým správní orgán rozhoduje o otázkách souvisejících s vedením řízení, nikoliv o samotném předmětu řízení, pro který je vyhrazeno rozhodnutí ve věci samé. Usnesení jsou zvláštním typem rozhodnutí, proto se na ně vztahují všechna ustanovení upravující obsahové i formální náležitosti rozhodnutí správního orgánu, pokud není výslovně stanoveno zákonem jinak.

Je nutno přihlédnout navíc ke skutečnosti, že usnesení o zastavení řízení podle § 169 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí, nelze považovat za ryze procesní usnesení (jako je např. přerušení řízení), neboť jde o konečný úkon správního orgánu, kterým dává najevo, že se žádostí žadatele nebude zabývat proto, protože učinil závěr o tom, že byla podána někým, kdo k tomu nebyl oprávněn. V dané věci sice prvostupňový správní orgán vydal usnesení o zastavení řízení, svou povahou a charakterem jde však o úkon správního orgánu, kterým žádosti žalobkyně o prodloužení doby pobytu není vyhověno. Takové usnesení tedy má v zásadě shodné důsledky jako rozhodnutí meritorní. Proto bylo povinností správních orgánů posoudit, zda žalobkyně byla oprávněna podat žádost o prodloužení pobytu, přičemž otázka, zda byla či nebyla oprávněna se v daném případě odvíjí od lhůty, která je zákonem pro podání takovéto žádosti stanovena. Pro to, aby správní orgán dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle uvedeného právního ustanovení, bylo nutno zjistit, zda byly splněny podmínky věty druhé ustanovení § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. či nikoliv. Nelze tedy souhlasit se stanoviskem žalovaného, že před vydáním usnesení není třeba provádět žádné dokazování. V daném případě bylo nutno zjistit, zda, vzhledem k nesporné skutečnosti, že uplynula lhůta pro řádné podání žádosti o prodloužení pobytu, byla splněna podmínka, že žádost byla podána ve lhůtě tří dnů poté, kdy odpadly důvody této časové prodlevy.

K tomu, co bylo uvedeno, lze dodat, že samozřejmě mohou existovat situace, kdy zastavení řízení je svou povahou skutečně pouze procesní úkon, kterým se řízení končí, pak nelze vyloučit situace, kdy skutečně správní orgán žádné dokazování neprovádí. Tak tomu může být např. v případě zpětvzetí žádosti o vydání povolení k pobytu. V takovýchto případech usnesení o zastavení řízení lze považovat za pouhý procesní úkon, kterým se formálně deklaruje ukončení řízení, jež bylo na základě podané žádosti zahájeno. O takovou situaci však v dané věci nejde.

Důvodnou byla shledána i námitka žalobkyně, kterou uplatnila v souvislosti s odvolacím řízením. Je zřejmé, že v odvolání proti usnesení o zastavení řízení žalobkyně poukazovala na kontrolní vyšetření ze dne 14.9.2009. Pokud v průběhu správního řízení nepředložila doklad o tom, že byla dne 14.9.2009 na kontrole, bylo na žalovaném, aby žalobkyni vyzval k odstranění vady podání, resp. vyzval ji k tomu, aby své tvrzení o

kontrolním vyšetření dne 14.9.2009 doložila a prokázala. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán vycházel z úvahy o tom, že je pravděpodobné, že by žadatelka mohla cestou k lékaři podat žádost o prodloužení povolení k pobytu osobně nebo poštou. Jakkoliv lze souhlasit se žalovaným, že z žádného předloženého dokladu nevyplývá, že by žalobkyně byla upoutána na lůžko, je nutno konstatovat, že nelze rozhodnout o zamítnutí odvolání pouze na základě úvahy o pravděpodobnosti možnosti podat žádost. Pokud měl správní orgán pochybnosti o charakteru zdravotního stavu, resp. intenzitě zdravotních problémů, bylo na něm, aby vyzval žalobkyni, aby doložila svá tvrzení, popř. měl žalobkyni vyslechnout. Obdobně to platí o možnosti doplnit dokazování o stanovisko lékaře. Odkaz na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, uvedený ve vyjádření k podané žalobě, považuje soud za nepatřičný s přihlédnutím ke stanovisku žalovaného, že nebyly shledány podmínky pro to, aby se žalobkyně vyjádřila k usnesení, jež bylo vydáno prvostupňovým správním orgánem. Za takové situace pak by účastníkovi správního řízení bylo zcela znemožněno, aby se k podkladům vyjádřil, když výzvu k vyjádření se k podkladům neučinil ani žalovaný správní orgán, který i z hlediska formálního vydával rozhodnutí a nikoliv usnesení. Pak by bylo na místě, aby účastníkovi řízení bylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jež bylo v rámci odvolacího řízení vydáno.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, proto žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Na žalovaném bude, aby znovu rozhodl o odvolání žalobkyně proti usnesení o zastavení řízení, a to při respektování právního názoru, který je v tomto rozsudku vyjádřen (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení přísluší. Náklady řízení představují částku 2.000,-Kč za soudní poplatek, který žalobkyně z podané žaloby zaplatila.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30.července 2013

JUDr.Hana Veberová
předsedkyně senátu